

faa stor og ude paa Landet endnu mindre. Der bor Befolkningen paa sine Steder meget spredt. Muligvis kunde Reglen dog passe paa Sjælland, og navnlig paa Omegnen af Kjøbenhavn, hvor Landbefolkningen bor tæt, men anderledes vilde det stille sig udenfor Sjælland, navnlig naar vi kom over til de forskellige Amtene i Sylland. Der vilde derfor møde det Spørgsmaal, om vi skulde beholde Reglen 1 til 1,300 for hele Landet, eller opstille denne Regel blot for de større Kjøbstæder og en anden Regel for Landet, eller overhovedet kun forsøge med Kjøbstæderne og vente med Landet, eller begynde paa Landet med de stærkest befolkede Distrikter, eller opstille et Forhold for disse og et andet for de mindre befolkede Distrikter paa Landet. Alle disse Spørgsmaal frembøde sig, der maatte derfor fordres en meget indgaaende Drøftelse af Sagen for at komme til et endeligt Resultat. Det er overhovedet et Spørgsmaal, om man ikke i det Mindste tilbøds kunde hjælpe sig uden disse meget kostbare Epidemihuse. Som berørt i Udvalgets Betænkning giver Lovforslaget med dets Forrifter om den Myndighed, som Sundhedskommissionerne maa have for at bekæmpe de epidemiske Sygdomme, godt Haab om, at det vil kunne lykkes nogenlunde ved disse Foranstaltninger at forebygge Epidemiers Udbredelse. Vi have jo navnlig i den Henseende Bestemmelsen i § 4 om de midlertidige Epidemihuse og de sig dertil sluttende Bestemmelser i §§ 11 og 12 om Sundhedskommissionernes Myndighed til at anbringe de Syge i slige midlertidige Sygehuse. Men saadanne midlertidige Sygehuse villesaa godt som allevegne kunne skaffes meget hurtigt tilveie. Der vil saa godt som allevegne være en eller anden offentlig Bygning, som man kan tage dertil og hurtig forlyne med de fornødne Refvisiter. Ganste vist vil en saadan Foranstaltning være kostbar; men Udgifterne ville dog i det Hele taget blive langt mindre, end hvis vi skulde have faste Epidemihuse, saa meget mere som disse upaatvivlelig ofte ikke vilde kunne gøre fuldstændig Fyldest, saa man dog alligevel vilde blive nødt til at oprette interimistiske Sygehuse ved Siden af. Som fremhævet i Betænkningen tør man vistnok vente, at Sundhedskommissionerne paa Grund af de forandrede Regler om Afholdelsen af Udgifterne ikke ville nære Betænkelse ved, saasnart der indtraadte Fare for en Epidemi, at gribe til Indretningen af hensigtsmæssige interimistiske Sygehuse. Det Hensyn herimod, som efter den nu gældende Lovgivning kan frembyde sig for Sundhedskommissionerne, nemlig at man derved paabyrder sin Kommune meget

store Udgifter, vil efter Loven ikke mere ligge for. Udvalget tror derfor, at der er god Grund til at lade denne Bestemmelse gaa ud. Lad de andre Bestemmelser virke i nogle Aar; man vil derved indvinde Materiale til at bedømme Spørgsmaalet, om man skal oprette faste Epidemihuse, og hvorledes de skulle indrettes. Man tør vistnok nære Haab om, at efterhaanden som Trangen til disse Sygehuse frembyder sig, vilde de komme til Stede ad Frivillighedens Veie. De ere saaledes komne til Stede i Kjøbenhavn og enkelte Kjøbstæder ere allerede begyndte paa at indrette Epidemihuse. Ligeledes tør man vente, at det af Udvalget foreslaaede Tillæg til § 2 vil øve sin store Virkning, saa der vil blive mindre Anvendelse for de faste Epidemihuse. Skulde det saa vise sig, at Oprettelsen af saadanne alligevel bliver nødvendig, ja, saa er det jo Noget, man kan gjøre senere. — I Motiverne til Lovforslaget er udtalt, at en væsentlig Grund til, at dette Lovforslag er fremkommet, er den større Fare, der er for, at Koleraen skal trænge ind i Landet; og man maa fuldstændig billige, at Regjeringen med dette for Die har forelagt Forslaget. Men af Hensyn her til at bygge Epidemihuse, tror Udvalget ikke, at der er tilstrækkelig Grund til. Det er for det Første saare tvivlsomt, om man vil faae disse Sygehuse færdige til det Tidspunkt, da Koleraen maatte trænge ind i Landet, og selv affet derfra bør man ikke af Hensyn til en enkelt Smittefare hovedkulds skride til Indførelse af en saa betydningsfuld Institution. Jeg vil endogsaa sige, at den Omstændighed, at der er Fare for Kolera snarere maa være Grund til ikke at drøfte dette Spørgsmaal i dette Dieblit, idet man nemlig da er udsat for, at Frygten for Smitte vil gjøre, at man ordner dette Forhold paa en mindre vel overlagt Maade. — Under Nr. 16 har Udvalget stillet et Forslag til 2det Stykke af § 23, et Forslag, der er fremtaldt ved de Udtalelser, som kom frem under 1ste Behandling. Efter § 23, 2det Stykke, skal Sundhedskommissionen gjøre Indstilling om Størrelsen af den Erstatning, der maatte tilkomme Foll i Genhold til Lovens §§ 4, 14 og 16, og Overtilshnet skal tage Bestemmelse om, hvorvidt der kan gives en saadan Erstatning. Der vil nu i Almindelighed vel ikke være nogen Grund til at frygte for, at Sundhedskommissioner og Overtilshnet skulde gaa de Paagjældende for nær, men Forholdet er dog det, at der er Tale om en Erstatning for det Tab, som de Paagjældende have lidt ved Foranstaltninger, der ere trufne af Sundhedskommissionen og godkjendte af